

VODA JAKO NÁSTROJ SCHWABOVHO “NOVÉHO NORMÁLU”

- CZ24 News | 8. července 2022

SVĚT: Prohlášení hlavy Nestlé, zejména v kontextu projektovaného “vlastníky diskursu” hladu v letech 2022- 2023, by se měla věnovat pozornost.

O tom, že k roku 2030 se problém pitné vody může stát pro lidstvo nejdůležitějším, se neříká z vysokých tribun v Rusku a ve světě první desetiletí. **Podle tvrzení OECD bude k roku 2030 47% lidí žít v zónách s deficitem vodních zdrojů.** V souladu se zprávou amerického průzkumného společenství se k roku 2040 budou vodní zdroje země tenčit natolik, že lidstvo bude zakoušet ostrý nedostatek pitné vody. Rada bezpečnosti Ruska upozorňovala na pravděpodobnost válek o pitnou vodu již před deseti léty. Už tehdy N. Patrušev, tajemník Rady bezpečnosti RF, soustředil pozornost na to, že “voda, na níž je Rusko tak bohaté, je jednou z hlavních rezerv zvýšení jeho konkurenceschopnosti na světové aréně a zajištění národních zájmů. K tomu je třeba vypracovat opatření k ochraně tohoto národního bohatství, kalkulovaného na dlouhodobou perspektivu”.

O důležitosti vody pro světové společenství stačí říci, že ze všech zásob vody na Zemi dosažitelná sladká voda činí méně než 1%. Přitom její celkový objem na naší planetě za dobu existence lidstva nevyrostl, ale obyvatelstvo se na Zemi přiblížilo již k 8 miliardám.

Dnes spotřebovávají a odčerpávají na planetě lví podíl sladké vody “nenávratně” ne sami lidé (v procesu potravy, každodenního života atd.), ale zemědělství (irigace) a průmysl. Paralelně s tím stoupá znečištění vody, půdních a spodních vrstev litosféry činností člověka. Samozřejmě že lze “získávat” vodu ze stále větších hloubek, zbavovat soli vodu mořskou, aplikovat nové metody čištění, ale všechno to má za následek nemalé náklady. **Situace s vodou velmi připomíná situaci s energetickými zdroji: spotřeba roste, naleziště se vyčerpávají, roste cena získávání a výrobní náklady produktu vhodného k použití ...**

Badatelé jako je expert běloruského vládního listu “Respublika” Jurij Kravcov na začátku 2000ích let s určitostí konstatovali, že podíl čisté pitné vody na planetě se neustále snižuje a tendence sílí. Podle údajů OSN se za posledního půlstoletí v přepočtu na 1 člověka podíl pitné vody zmenšil víc než o 60%. Během následujících 25 let se předpovídá snížení ještě dvojnásobné. Více jak 80 zemí světa (víc než 2 miliardy lidí) zakoušelo nedostatek sladké vody už na začátku 21. století. Ale vždyť pokud bez jídla člověk může žít týdny, tak bez vody několik dnů!

Ještě před tím, než nyní podle kalku “epidemie koronaviru” projektovaný hlad se proměnil na další v pořadí nástroj formování “nové normality” v duchu Schwaba, Brabeck-Letmatha a jim podobných, byly mnohé konflikty a dohody podmíněny přáním některých zemí “přerozdělit” vodní zdroje ve svůj prospěch, mnohdy na úkor sousedů.

Charakteristickým příkladem byla uměle vytvořená vodní blokáda proamerickým režimem Gruzie hlavního města Jižní Osetie, která se stala dlouho před událostmi srpna roku 2008. Nedostatek pitné vody v 30tistupňovém horku se stal těžkou zkouškou pro obyvatele Cchinvali, zejména děti a starce. Přičemž gruzínská strana nepouštěla opraváře k potrubí, jež procházelo z hor přes jí kontrolované oblasti, a předkládala pro Jižní Osetii nepřijatelné politické požadavky.

Od roku 2012 se začalo o “vodních válkách” mluvit v USA. Stalo se to hned poté, co země zažila nejsilnější sucho za předcházející půlstoletí. Tehdy se v centru největších sporů o právo na vodu se sousedy ocitl po třech letech sucha stát Texas, který začal soudní pří proti Novému Mexiku. V lednu r. 2013 žaloba postoupila k Nejvyššímu soudu USA. Jde v něm o neochotu státu poskytnout vodu Rio Grande z vodní nádrže Elephant Butte.

Spousta podobných příkladů už mění na sud střelného prachu na planetě Blízký východ. Například, Izrael, Jordánsko a Palestinská autonomie jsou velmi silně závislé na vodách řeky Jordán. Hlavní odtok této řeky kontroluje Izrael. Tato země zavedla omezení na spotřebu vody ze strany Palestinců, což je jedním z hlavních problémů “procesu blízkovýchodního urovnání”, a to dodatečně prohlubuje negativní vztahy mezi Araby a Židy.

Podobné problémy vznikají u Sýrie a Libanonu s Izraelem a Tureckem. Turci, kontrolující horní tok řeky Eufrat, chtějí stavět přehradu, což povede ke snížení objemů vody, dosahujícího na syrské území. Zároveň Syřané již v minulém století postavili na Eufratu přehradu, která pokazila vztahy mezi Damaškem a Bagdádem (Irák je rovněž velmi závislý na vodách této řeky). Mimo to, Sýrie žádá po Izraeli vodonosné Golanské výšiny (dokonce za podmínek celkové demilitarizace) a výstup k pobřežní linii Tiberiadského jezera s právem na podíl v jeho vodních zdrojích.

Zajímavý příklad “nuceného vodního příměří” v Afghánistánu let 1988 – 89 je popsán svědkem událostí. Tehdy se pod kontrolou sovětských vojsk nacházely 4 vrty – hlavní zdroje vody v Kábulu. Po dalším ostřelování ze strany dušmanských formací se vrty zavřely “na údržbu”. Venku byla teplota přes 40 stupňů ... Už za několik hodin přišli stařešinové na jednání s našimi vojáky. Ve výsledku bylo mírovou cestou dosaženo kompromisu, a ostřelování se téměř zastavilo ...

Voda je v bezprostředně a velmi těsně spjata s druhým životně důležitým zdrojem pro každého člověka - potravinami. Vždyť zemědělství spotřebuje asi 70% každoročně lidmi získávané sladké vody! A téměř 99% potravy lidé získávají ze všeho, co je vypěstováno na zemi. V současné době je zemědělskou půdou, lesy a obydlením obsazeno již více než 95% země, vhodné na planetě k obývání. Ve zprávách Světové banky o ekologických hrozbách světové výroby potravin se uvádí, že ji podrobuje riziku zemědělské metody, vyvolávající degradaci půd, vysychání vodonosných vrstev, znečištění vodojemů a zánik biologických druhů.

Jedním z dopadů tohoto je, že zemědělské plochy mohou těžko uživit rostoucí obyvatelstvo Země.

Přitom význam sladké vody mnohonásobně narůstá v suchých regionech. Například, krajně problematickou v plánu zabezpečení vodou je Afrika. Podle údajů Světové banky je v Africe již více než 300 milionů lidí zbaveno přístupu k čisté vodě. A klimatické změny pouze prohlubují žalostnou situaci. Podle názoru ministra obrany Velké Británie (uvádějícího svého času v podobě příkladu konflikt mezi Súdánem a Čadem) musí tyto změny znepokojovat nejen geografy nebo demografy, ale také politiky a příslušné mezinárodní organizace.

Britské ministerstvo obrany už na začátku 21. století oznamovalo, že v nejbližších desetiletích prudce vzroste pravděpodobnost válek, jejichž nejzávažnějším důvodem bude sladká voda, kvůli níž se rozhořívají spory (přesněji podpalují) téměř na všech kontinentech. Mezi potenciálně “horkými body” vyčleňují: Jemen (v Sane může ostrý nedostatek vody nastat k roku 2025); odlišnost zájmů “horních” a “dolních” států Střední Asie na transhraničních vodních tepnách – Amudarje a Syrdarje, hrozící vyústit v mezistátní konflikt; Izraelem kontrolovaná řeka Jordán, a také řeky Eufrat (Turecko – Sýrie), Nil (Egypt – Etiopie), Okavango (Angola – Namibie), Volta (Burkina Faso – Ghana), Brahmaputra (Čína – Indie), Mekong (Thajsko, Laos, Vietnam, Kambodža, Čína), Ganga (Bangladéš – Indie)...

Usuzujíc podle prohlášení vedoucích osob “potravinářských” monopolů planety a tendencí, spojených s organizací hladu a jeho řízení podle modelu “pandemie koronaviru”, už v nejbližší budoucnosti mohou tyto problémy přerůst do ozbrojených konfliktů, záminkou jejichž rozpoutávání bude přístup k vodním zdrojům.

AUTOR: Arťom Ignatjev

ZDROJE: [1](#) / [2](#)

Preložila: PhDr. Vladimíra Grulichová)